

Papa Francesc: "Recorda que Déu t'acompanya i et consola"

En l'audiència del 15 de març el Papa Francesc va explicar que en la Bíblia Déu posa en pràctica la seva misericòrdia també consolant les persones que pateixen. Va interrompre la lectura del text que portava preparat per a parlar dels refugiats.

16/03/2016

Estimats germans i germanes, bon dia!

En el llibre del profeta Jeremies, els capítols 30 i 31 són els anomenats «Llibre de la consolació», ja que la misericòrdia de Déu s'hi presenta amb tota la seva capacitat per tal de confortar i obrir el cor dels afligits a l'esperança. Avui nosaltres també volem escoltar aquest missatge de consol.

Jeremies es dirigeix als israelites que havien estat deportats a una terra estrangera i els anuncia el retorn a la seva pàtria. Aquest retorn és signe de l'amor infinit de Déu Pare que no abandona els seus fills, sinó que els cuida i els salva. L'exili va ser una experiència devastadora per Israel. La fe vacil·lava perquè en terra estrangera, sense el temple, sense el culte, després d'haver vist el país destruït, era difícil seguir creient en la bondat del Senyor. Em fa recordar

la veïna Albània i com després de tanta persecució i destrucció va aconseguir aixecar-se amb dignitat i amb fe. Així havien patit els israelites a l'exili.

Nosaltres també podem viure a vegades una mena d'exili, quan la soledat, el patiment, la mort, ens fa pensar que hem estat abandonats per Déu. Hem escoltat moltes vegades aquestes paraules: «Déu s'ha oblidat de mi». Són persones que pateixen i se senten abandonades. I quants dels nostres germans viuen en aquests temps una real i dramàtica situació d'exili, lluny de la seva terra natal, amb els ulls encara entre les runes de les seves cases, amb la por al cor, i sovint, per desgràcia, el dolor per la pèrdua d'éssers estimats! En aquests casos un es pot preguntar: On és Déu? Com és possible que tant de patiment pugui colpejar homes, dones i nens innocents? I quan intenten entrar en

algun altre lloc els tanquen la porta. Estan allí, a la frontera, perquè hi ha moltes portes i molts de cors que estan tancats. Els migrants d'avui que pateixen el fred, sense menjar i que no poden entrar, no se senten acollits. M'encanta veure les nacions, els governants que obren els cors i les portes!

El profeta Jeremies ens dóna una primera resposta. El poble exiliat podrà tornar a la seva terra i experimentar la misericòrdia del Senyor. És el gran anunci de consolació: Tampoc avui Déu està absent en aquestes situacions dramàtiques. Déu està a prop i fa grans obres de salvació per aquell qui confia en Ell. No hem de caure en la desesperació, sinó seguir estant segurs que el bé venç el mal i que el Senyor eixugarà totes les llàgrimes i ens lliurarà de tota por. Per això, Jeremies deixa la seva veu a les

paraules d'amor de Déu pel seu poble:

«T'estimo amb un amor etern;

per això t'he atret i et sóc fidel.

Et reedificaré i quedaràs reconstruïda,

nissaga d'Israel.

Tornaràs a prendre els teus tambors

i sortiràs dansant d'alegria.» (31, 3-4).

El Senyor és fidel, no abandona en la desolació. Déu estima amb un amor sense fi, que ni tant sols el pecat pot aturar, i gràcies a Ell el cor humà s'omple d'alegria i consol.

El somni consolador del retorn a la pàtria continua en les paraules del profeta, que dirigint-se als qui tornaran a Jerusalem diu: «Arriben a les altures de Sió / cridant de goig, / a la llum de l'abundor del Senyor: /

blat, vi i oli, i cries dels ramats. /
Viuran com els horts amarats
d'aigua, / no patiran mai més
d'escassetat.» (31, 12).

En l'alegria i l'agraïment, els exiliats tornaran a Sió, pujant la muntanya santa cap a la casa de Déu, i així podran tornar a elevar himnes i oracions al Senyor que els alliberà. Aquest retorn a Jerusalem i als seus béns es descriu amb un verb que significa literalment «fluir». El poble es veu, en un moment paradoxal, com un riu que flueix cap a dalt de Sió, tornant a pujar cap al cim de la muntanya. Una imatge audaç per dir com de gran és la misericòrdia del Senyor!

La terra, que el poble havia hagut d'abandonar, s'havia convertit en territori dels enemics i havia estat desolada. Ara, en canvi, torna la vida i refloreix. I els propis exiliats seran com un jardí regat, com una terra

fèrtil. Israel, acompanyat per el seu Senyor en el retorn a casa, assisteix a la victòria de la vida sobre la mort i la benedicció sobre la maledicció.

Així és com el poble és enfortit i consolat per Déu. Aquesta paraula és important: consolat! Els que tornen reben vida d'una font que gratuïtament els rega.

En aquest punt, el profeta anuncia la plenitud de l'alegria, i sempre en nom de Déu proclama: «canviaré el dol en dies de festa, / els consolaré de les penes / i els alegraré.» (31, 13).

El salm ens diu que quan retornin a la seva pàtria la boca es cobrirà d'un somriure: és una alegria tant gran! És el regal que el Senyor també vol fer a cadascú de nosaltres, amb el seu perdó que converteix i reconcilia".

El profeta Jeremies ens ho ha anunciat, presentant el retorn dels exiliats com un gran símbol de consol

donat al cor que es converteix. El Senyor Jesús, per la seva banda, ha portat a la plenitud aquest missatge del profeta. El vertader i radical retorn de l'exili i la llum reconfortant després de l'obscuritat de la crisi de fe, es realitza a la Pasqua, en l'experiència plena i definitiva de l'amor de Déu, amor misericordiós que dóna alegria, pau i vida eterna.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/papa-francesc-
recorda-que-deu-tacompanya-i-et-
consola/](https://opusdei.org/ca-ad/article/papa-francesc-recorda-que-deu-tacompanya-i-et-consola/) (20/04/2025)